

Cartes

Ajuntament
de Platja d'Aro

Enric Alsina Garcia. Girona.

Fa uns mesos vaig denunciar l'existència d'una grua d'un sol braç, al carrer Ginebre de Platja d'Aro, en una obra abandonada de fa més de quatre anys, en la qual, pel que sembla, l'Ajuntament no hi pot fer res per obligar la propietat a retirar-la. A més del perill que comporta, ara hi hem d'afegir el gran bassal d'aigua que hi ha a la seva base, que genera una gran quantitat d'insectes i granotes que s'escampen per casa dels veïns.

Els escrits adreçats a l'Ajuntament fins avui no han servit per res, i a més, tampoc s'han dignat ni a contestar-los; fins i tot la intervenció del Síndic de Greuges, al qual vaig adreçar la meva queixa, fins ara tampoc ha merescut resposta per part d'aquest Ajuntament.

Ja sé que no hi té res a veure, però m'ha sobtat moltíssim la seva ràpida intervenció, quan l'administració de Justícia ha ordenat el tancament d'uns bars de la vila. Si tots som veïns i paguem els nostres impostos, per què aquest tracte tan diferent?

Legislar
per accident

Carles Font i Planella. Delegat Territorial a Girona de la Federació Catalana d'Activitats Subaquàtiques
Girona.

Hem pres el costum de legislar per accident i crec oportú reflexionar-hi. En pocs dies, tres accidents diferents han comportat malauradament la pèrdua de la vida.

La pràctica del busseig és restringida a la parella perquè es creu que podem evitar els possibles accidents.

Durant una immersió un dels companys perd el coneixement i l'altre amb un atac d'angoixa intenta pujar-lo a la superfície, posant en perill la seva vida i les conseqüències derivades de pujar sense fer la descompressió. Anar en parella no va servir de res.

Es posa en dubte que els pescadors submarins puguin anar sols arran de l'accident d'un pescador submarí en una cova. Està clar que encara que hagués estat acompanyat no hauria estat possible l'ajuda, més quan el grup de rescat va tardar quatre dies a rescatar-lo.

Malauradament, cada dia hi ha un accident automobilístic amb morts, anant el conductor sol o acompanyat. Per què no es restringeix la conducció també a la parella? Per què sempre cal restringir altres activitats com el busseig o ara com volen fer amb les capbussades en apnea? Cal restringir la llibertat dels usuaris o realment és més important la conscienciació de prendre les mesures adients?

Cal tocar de peus a terra i ésser conscients, tant els practicants d'esports de risc com l'administració, que els que fem aquestes activitats assumim un risc voluntàriament, anant sempre amb el màxim de preparació i amb les millors condicions.

Registre d'adhesions

Francesc Gombau. Girona.

No sé de qui ha estat la brillant idea de crear el "Registre d'adhesions a les polítiques impulsades pel Govern de Catalunya". Suposo que està pensat per incloure els "bons catalans", aquells que posen al seu balcó una bandera amb una estrelleta, veuen TV3, van als actes de precepte de les organitzacions multisubvencionades pel poder polític i es dediquen tot el dia a criticar la resta d'Espanya. Aquests ciutadans estan molt ben vistos. Els altres som ciutadans dolents, ovelles negres i esgarriades, que no seguim el camí marcat pel nou Messies de Catalunya. Segur que aquest registre de bons i mals ciutadans seria del grat de democràcies tan avançades com Cuba i Veneçuela. Ara diuen que potser se'ls ha entès malament la idea. Més aviat el contrari: a CiU i ERC, cada vegada més radicalitzats, la idea se'ls ha entès massa bé.

Regidora gironina número 250

Mireia Sabater. GIRONA.

Estudio ADE i l'estiu passat vaig treballar a les Carpes de Girona. A casa no anem sobrats i necessito "pencar". Aquest estiu em van dir que no deixaven fer veles perquè la regidora d'Ocupació -jo en diria, millor, de desocupació- va decidir que no volia veles. Ho vaig trobar estrany després de tants anys però vaig buscar una altra feina en un petit bar del Barri Vell. Durant el dia està mort i a partir de les 11 de la nit, quan s'animava, venia la policia a fer tancar.

Ara m'han dit que m'havien de fer fora perquè la terrassa que havia d'atendre tot l'estiu i que havia funcionat més de 30 anys amb 8 taules l'han de tancar cada dia a les 12 de la nit. M'han dit que no busqui més perquè tothom està igual i a més m'he assabentat que tampoc es podran obrir més bars ni restaurants a Girona.

He posat en pràctica el que he estat estudiant aquest any i aquests són els números. Catorze persones per tres veles que no han deixat obrir són 42 joves sense feina. Sumem-hi dos cambriers mínim que fan terrassa per 60 bars i restaurants afectats directament, són 162. Si afegim els proveïdors i repartidors que perden quota de mercat en no haver-hi vendes em surt que queden afectades 40 persones més, que ja fan 202. Cal aferir-hi 47 persones més que no trobaran feina tampoc en no poder-se obrir deu locals que estaven projectats a Girona. En total sumo 249 gironins que no tenim feina gràcies a les seves decisions.

Faci'ns un favor, senyora regidora d'Ocupació de l'Ajuntament de Girona, Marta Madrenas. Després de tornar d'unes merescudes i pagades vacances, a principis de setembre plegui i sigui solidària. Vingui amb nosaltres, que ens en falta un per ser 250 per a l'avió que estem organitzant tots els joves de Girona aturats per marxar cap a Alemanya. Cregui'm que tots la rebrem amb els braços oberts.

Greuges

luis carrillo. GIRONA.

El rànquing de les universitats espanyoles publicat recentment ofereix una dada sobre la qual hauríem de reflexionar: en els primers llocs apareixen, entre d'altres, les de Barcelona; de la meitat per sota els de les altres províncies catalanes.

Sens dubte, això té a veure amb la dotació econòmica que reben unes i altres (per investigar cal comprar llibres, materials, viatjar a centres de referència, contractar equips) i la càrrega docent dels professors (qui només fa classe no investiga), no aliena a l'anterior.

El príncep i el captaire, tal sembla el panorama de les universitats catalanes. Cap dubte que s'han creat universitats a tort i a dret, i que caldria unificar, però si es decideix no tancar-les no és correcte mantenir-les obertes com si fossin morts vivents, mirant amb enveja els rics de Barcelona. Per centralisme, aquest.

Certa pudor de cremat

Àngela Ferrer Mató. GIRONA.

Tot l'afer Bárcenas fa pudor de cremat, és a dir, em sembla estar assistint a una gran comèdia amb actors reals, en la qual el principal malfactor, ara centre de totes les mirades i a la garjola, com li toca, és el cap de turc d'una gran conspiració, però no un cap de turc en el sentit que tots entenem sinó que quan surti de la presó ho farà amb més diners dels que ha robat.

Secretament es deuen anar teixint uns fils de manera que tots els grans mandataris que ara semblen esquitxats pels bruts afers del gran PP n'eixiran totalment nets de culpa, tot haurà estat un miratge i/o conspiració dels opositors al govern. Són evidentment culpables però seran exonerats per les evidències (falses) que presentaran. M'imagino un eixam d'advocats fidels al Govern i àvids d'omplir-se la butxaca, cercant tots els camins possibles per presentar-nos la gran mentida i intentar fer-nos creure que tot és un muntatge d'en Bárcenas. Ell passa un temps a la presó, en surt ben folrat, els culpables semblaran innocents i aquí no ha passat res. Ja hem assistit a altres representacions semblants i sempre han acabat com jo vaticino: Roldán, Conde... Tant de bo m'equivoqui i pagui qui l'hagi feta però repeteixo que a mi tot plegat em fa pudor de cremat, una dita molt encertada de la nostra aimada llengua.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/07/12/cartes/625824.html?utm_source=rss